

N:o 2.

Af friherre **Gripenstedt** m. fl., med förslag till jagtlag.

Behovvet af en förbättrad jagtlag torde vara allmänt erkänt och vederlägges icke af den omständigheten, att Kongl. Maj:ts proposition med förslag till »lag om rätt till jagt» afslogs vid 1900 och 1901 års riksdagar. Tvärtom bära diskussionsprotokollen vittne derom, att förkastandet i fråga berodde just derpå, att sjelfva hufvudändamålet, ett bättre skydd för jagten och villebrädsstammen, icke ansågs nog beaktadt, så att, om förslaget antagits, den hufvudsakliga vinsten skulle inskränkt sig till den mera formella, att få de egentliga lagparagraferna i ämnet skilda från de administrativa. Att emellertid äfven detta är ett önskemål, om än af mer underordnad vikt, är af ingen bestridt, och det förslag, som nu motionsvis framlägges, skiljer sig i detta sistnämnda hänseende icke från Kongl. Maj:ts omförmälda proposition, hvarifrån de flesta paragraferna äro hemtade. För att söka uppfylla de rent praktiska krafven på en jagtlag, äro, jemte det en annan bötesfördelning föreslagits, vissa bestämmelser tillagda i förhoppning, att de, i den modifierade form, hvori de nu föreslås, icke skola röna samma motstånd som jagtpassförslaget 1900, utan skola kunna finnas antagliga. Det är utom allt tvifvel, att jagten, bättre vårdad, kunde blifva en vida mer gifvande binäring till jordbruket, än för närvarande är fallet, och äfven från nationalekonomisk synpunkt borde därför lagstiftningsåtgärder till jagtens fromma icke anses opåkallade.

Vi tillåta oss föreslå,

att Riksdagen ville för sin del antaga det förslag till jagtlag, som vi härmed vördsamt framlägga jemte bifogade specialmotiv.

Stockholm i januari 1902.

J. Gripenstedt.

Hugo Tamm.

Magnus Unger.

Gustaf Björclin.

F. O. Bremberg.

Hugo Hedenstierna.

Förslag

till

Jagtlag.

Med upphäfvande af 1—11 §§, 18, 19 och 21 §§ i förnyade nådiga jagtstadgan den 21 oktober 1864, äfvensom hvad nämnda stadga innehåller med afseende å öfverträdelse af sålunda upphäfdade föreskrifter, förordnas som följer:

Om rätt till jagt.

1 §.

Å kronojord tillkommer jagträtten kronan, der ej i denna lag anorlunda stadgas.

Kronan ege ock jagträtt å häradsallmänning, ehvad den står under allmän vård eller delegarne sjelfva öfvertagit dess förvaltning.

2 §.

Kronans jagträtt å dess hägnade jagtparker och djurgårdar, å jord hörande till de kongl. lustslotten och andra till Konungens disposition ställda lägenheter, å kungsgårdar, kronoparker och all annan kronan tillhörig odisponerad jord äfvensom å häradsallmänningar utöfvas af Konungen sjelf och chefen för hans hofjägeristat jemte dem, som vid sådana tillfällen äro följaktiga. Å nämnda områden, med undantag af dem, som äro ställda till Konungens disposition, må jagt idkas jemväl af medlem af kongl. huset, af chefen för domänstyrelsen samt af landshöfdingarne, hvar och en inom sitt län, jemte dem, som dessa personer åtfölja, äfvensom af de vid skogsstaten och skogsläroverken anställda tjänstemän, hvar

inom sitt tjänstgöringsområde. Betjente vid skogsstaten och skogsläroverken ege att å de områden, som i denna paragraf afses och stå under deras bevakning, idka jagt efter skadliga rofdjur samt, med domänstyrelsens för viss tid eller tills vidare lemnade tillåtelse, äfven efter annat villebråd eller visst slag deraf.

Utan Konungens särskilda tillåtelse må dock ej i något af oförmålade fall jagt idkas efter elg, hjort, rådjur, vildren eller svan.

3 §.

Å oafvittrad jord, som ej blifvit till lapparnes uteslutande begagnande anvisad, äfvensom i skärgård på klippor och skär, som ej höra till visst hemman, samt på öppna hafvet vare jagten fri för hvarje svensk undersåte.

4 §.

Enskild jordegare hafve jagträtt å sin jord. Jagträtt tillkomme ock boställshafvare och kronohemmansåbo å boställets eller kronohemmanets egor, delegare i sockenallmanning, byaskog eller dylik samfäld jord å densamma, allmän inrättning å jord, som derunder lyder, samt stad å dess jord. Afgärda by hafve jagträtt allenast å sina egor inom hank och stöf.

Å samfäld jord må ej en delegare utan de öfriges samtycke upplåta jagträtt åt någon, som ej är delegare.

5 §.

Varder jord åt någon till bruk upplåten, nyttje brukaren, der ej annorlunda aftalas, den jagt, som till jorden hör.

Angående tiden för beståndet af aftal, hvarigenom någon till annan upplåter sin jagträtt, gälle hvad i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889 är stadgadt.

6 §.

Är genom urminnes häfd eller genom särskildt stadgande, aftal, dom eller skattläggning eller på annat lagligt sätt annorledes än ofvan sägs bestämmdt om någons rätt till jagt, vare det gällande.

7 §.

Om lapparnes rätt till jagt i vissa delar af riket gälle hvad särskildt är stadgadt.

8 §.

Å jord, hvilken såsom tvistig blifvit stald under förbud, må icke någon af de tvistande utan öfverenskommelse jaga annat än skadliga rofdjur.

9 §.

Har någon ringat björn i ide, hafve ensam rätt att jagten fullfölja, och må ej annan, med vetskap att björnen är ringad, djuret ur idet uppskrämma.

Vill man å annans jagtområde eljest jaga björn eller jaga varg, lo eller järf, tillsäge hvarje gång förut den, som jagträtt å området eger. Har något af nämnda djur bevisligen uppehållit sig i trakten, må jagträttsinnehafvaren ej jagten hindra, utan tage del deri; vill han ej deltaga, ege den, som tillsade, rätt att ändock jaga och att behålla de djur af nämnda slag han dervid må fälla.

10 §.

Hvar, som under idkande af loflig jagt sårar villebråd så, att det faller å annans jagtområde inom ett hundra meter från gränsen, må tillvarataga och behålla villebrådet. Är det elg, hjort, rådjur eller vildren, må den jagande dock ej från stället bortföra djuret utan i närvaro af två ojäfviga vittnen, och vare han dessutom pligtig att, sist å andra dagen sedan djuret faldes, om förhållandet underrätta jagträttsinnehafvaren eller den, som innehar jorden, eller någon af deras folk. Försummar den jagande något af hvad sålunda föreskrifvits eller öfverskrider han eljest sin rätt att å annans jagtområde tillvarataga villebråd, varde ansedd såsom den der olofligt jagat å annans jagtområde.

Har någon å eget jagtområde eller eljest lofligen drifvit upp björn, varg, lo eller järf, ege han rätt att jagten in på annans jagtområde fullfölja.

11 §.

Träffar någon tillfälligtvis, ehvar det vara må, skadligt rofdjur, då må han det fälla och behålla.

12 §.

Till skadliga rofdjur hänföras enligt denna lag björn, varg, lo, järf, räf, mård, utter, säl, örn, berguf, hök och falk.

Om jagtmärke.

13 §.

Hvar, som utöfvar jagt med skjutgevär inom kommun, der, på sätt nedan sägs, afgift för jagtmärke är stadgad, skall dervid, med undantag för de fall, som i 17 § nämnas, vara försedd med ett för det löpande året å den jagande utställt jagtmärke, hvilket bäres synligt.

14 §.

Jagtmärke utfärdas för visst kalenderår samt gäller för lofig jagt inom riket i dess helhet.

15 §.

Jagtmärke må ej utställas å annan än den, hvilken enligt 4, 5 eller 6 § är innehafvare af jagträtt å visst område inom den kommun, der anmälan om jagtmärkes erhållande sker, eller har sådan jagträttsinnehafvares skriftliga tillåtelse att jaga å visst område inom kommunen.

Ej må jagtmärke öfverlätas eller till annan för begagnande utlemnas. Sker det, vare jagtmärket förbrutet.

16 §.

Vill kommun å landet eller i stad att med afseeende å jagt inom kommunen skall tillämpas hvad i denna lag stadgas om jagtmärke, eger kommunen besluta att för jagtmärke, som inom kommunen utfärdas, skall erläggas en afgift till visst belopp ej under fem kronor och ej öfver femton kronor, hvilken afgift tillfaller kommunens kassa. Sådant beslut lände till efter rättelse från början af näst påföljande kalenderår intill

slutet af det år, hvarunder beslut om afgiftens utgående med förändradt belopp eller om dess upphörande blifvit fattadt. — Utländsk undersåte betalar dubbel afgift.

Jagtmärke utfärdas å landet af kommunalnämndens ordförande och i stad af polismyndighet, eller, der särskild person efter vederbörande kommunalstyrelses förslag blifvit dertill af Konungens Befallningshafvande förordnad, af denne.

Närmare föreskrifter om jagtmärke och hvad vid utfärdande af sådant är att iakttaga meddelas af Konungen.

17 §.

Hvad om jagtmärke är stadgadt gälle icke för jagt, deri Konungen eller medlem af det Kongl. huset deltagar.

Samma standganden ege ej heller tillämplighet:

å de i 2 § omförmälda embets- och tjenstemän samt betjente, såvidt angår jagt å de i nämnda paragraf angifna marker, äfvensom elever och lärlingar vid skogsläroverken i fråga om jagt, som af dem för deras utbildning utöfvas å de under läroverkens vård och förvaltning ställda skogar; eller med afseende å:

jagt inom Vesterbottens och Norrbottens lappmarker;

jagt efter säl och sträckande sjöfågel i skärgården eller vid hafskusten;

jagt, som omförmäles i 3, 7, 9 eller 11 §;

jagt å mark, som till jagtpark eller djurgård är inhägnad; eller skytte i gård eller trädgård, äfven om det är att anse såsom jagt.

Härutöfver må å kommunens beslut ankomma att medgifva undantag från stadgandena om jagtmärke:

för enskild jordegare eller kronohemmansåbo vid jagt å egen eller kronohemmanets mark;

så ock för medlem af sådan jagträttsinnehafvares familj i fråga om jagt å nämnda jagtområden.

Särskilda bestämmelser.

18 §.

Utan särskildt tillstånd af den, som jorden innehar, må jagträttsinnehafvaren ej idka jagt i gård eller trädgård, icke heller, under tiden från och med den 1 maj till dess grödan är afmejad, å åker, som är med säd eller gräs besädd.

Vid jagt å jord, som af annan innehafves, vare jagträttsinnehafvaren skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller annan egendom

förorsakas vare sig af honom sjelf eller af annan, hvilken han gifvit lof att jaga, eller af de vid jagten använda biträden eller hundar.

19 §.

Ej må någon utan lof skrämma eller drifva villebråd från annans jagtområde; dock vare den, som innehar jord utan att ega jagträtt derå, oförhindrad att derifrån bortskrämma eller bortdrifva villebråd i den mån sådant erfordras för afvärjande af skada eller olägenhet.

20 §.

Med skjutgevär må icke någon utan tillstånd af jagträttsinnehafvaren färdas öfver jagtmark, med mindre det efter omständigheterna uppenbarligen sker i loffiga ärenden och hund, om sådan medföres, hålles kopplad.

21 §.

Okopplad hund må ej någon utan lof medföra eller insläppa i annans hägnade jagtpark eller djurgård; sker det, vare hunden förverkad. Löper hund eljest olofligen lös å annans än hundegarens jagtmark, hafve jagträttsinnehafvaren rätt att låta upptaga hunden; dock åligger honom att om upptagandet ofördröjligen tillsäga hundens egare eller, derest denne ej är känd eller icke kan träffas, låta kungöra i kyrkan för den församling, der hunden blifvit upptagen, och i tidning inom orten. Vill egaren återfå hunden, löse den med fem kronor eller, der hunden förut blifvit hos samme jagträttsinnehafvare löst, tio kronor jemte ersättning hvarje gång för hundens föda och öfriga kostnader. Har ej egaren utlöst hunden inom åtta dagar efter erhållen tillsägelse om upptagandet eller inom sextio dagar från det kungörelsen varit i kyrkan uppläst och i tidning införd, vare hunden förverkad. Vill jagträttsinnehafvaren hellre taga lösen, vare hundens egare skyldig att sådan enligt förut angifna grunder utgifva, så framt talan derom instämnes inom trettio dagar efter det hunden varit att anse såsom förverkad.

22 §.

Katt, som anträffas på längre afstånd från bebodt hus än tre hundra meter eller i skog eller hage, må saklöst dödas.

Om ansvar för öfverträdelse af denna lag och om åtal.**23 §.**

Jagar någon olofligen å annans jagtområde, straffes efter allmän strafflag.

Har han vid jagten fångat eller dödat villebråd, vare villebrådet eller, om det ej kan tillrättaskaffas, dess värde förverkadt till jagträttsinnehafvare eller, om villebrådet fångats eller dödats å jord, der jagträtten tillkommer kronan, eller å område, som i 3 § omförmäles, till åklagaren.

24 §.

Anträffas å bar gerning någon, som olofligen jagar å annans jagtområde, må den, som der eger jagträtt, och jordens innehafvare äfvensom deras folk af den jagande taga bössa, jagtredskap och hundar till vedermale och pant samt behålla det, till dess han rätt för sig bjuder. Å jord, der jagträtten tillkommer kronan, så ock å område, som i 3 § omförmäles, hafve tjänstemän och betjente vid skogsstaten och skogsläroverken samt allmän åklagare enahanda rätt.

25 §.

Öfverträder någon förbud, som i 9 § 1 mom., 19 §, 20 § eller 21 § 1 mom. är meddeladt, och är ej förseelsen att hänföra till oloflig jagt å annans jagtområde, straffes med böter från och med fem till och med ett hundra kronor. Bryter någon emot hvad i 18 § 1 mom. är föreskrifvet, böte från och med fem till och med femtio kronor.

26 §.

För underlåtenhet att vid jagt med skjutgevär, för hvilken jagtmärke erfordras, bära innehafvande jagtmärke på föreskrifvet sätt synligt, vare straffet böter högst tjugo kronor.

Öfvar någon sådan jagt utan att innehafva gällande jagtmärke, böte från och med fem till och med femtio kronor. Har han medelst begagnande af för annan utfärdadt jagtmärke eller annorledes sökt bereda sig sken att innehafva behörigt jagtmärke, och är ej gerningen straffbar enligt allmän strafflag, må böterna sättas till högst två hundra kronor.

27 §.

Dömes någon till ansvar för oloffig jagt å annans område, vare, der han tillika gjort sig skyldig till öfverträdelse af de angående jagtmärke meddelade föreskrifter, jemväl underkastad ansvar enligt 26 § i denna lag.

28 §.

Förbrytelser, som afses i 25 § och hvilka blott förnärra enskild persons rätt, må icke åtalas af annan än målsegaren. Sker intrång i kronans, menighets eller allmän inrättnings rätt eller är förbrytelsen sådan, som omförmåles i 26 §, ege tjänstemän och betjente vid skogsstaten och skogsläroverken samt särskildt förordnade jagttillsyningsmän jemte allmän åklagare att derå tala och njute de enahanda vitsord, som tillkommer dem, hvilka rättens eller Konungens Befallningshafvandes bud och ärenden gå; i öfrigt vare en hvar berättigad att för de i 26 § omförmålda öfverträdelser anställa åtal, dock ej barn mot föräldrar, eller tjänstehjon, så länge de i tjensten äro, mot husbondefolk.

29 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, skola fördelas sålunda, att två tredjedelar tillfalla åklagaren och en tredjedel den kommun, der öfverträdelsen egt rum. Finnes särskild angifvare, tage han hälften af åklagarens andel.

I händelse af bristande tillgång till böternas fulla gäldande skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1903; dock att hvad i 5 § 1 mom. är stadgadt icke gäller om brukare, till hvilken jord är upplåten före utfärdandet af jagtstadgan den 21 oktober 1864.

Specialmotiv till förslag till jagtlag.

Det framlagda förslaget afser att i en författning sammanföra de stadganden rörande jagt, hvilka äro af beskaffenhet att ankomma på Konungens och Riksdagens gemensamma lagstiftning, att utgöra en *jagtlag*

i motsats mot *jagtstadga*, samt ansluter sig i detta afseende till det af särskilda komiterade den 12 maj 1898 afgifna förslag till lag om rätt till jagt. Den mot ett sådant sammanförande framställda anmärkning att bestämmelser, som snarast vore att hänföra till ordningsföreskrifter, komma att sidoordnas med stadganden af civillags natur, har syntts af underordnad vikt emot fördelen för den enskilde att i en och samma författning återfinna de af Konung och Riksdag rörande jagt gifna bestämmelser.

Om rätt till jagt. Förslagens 1—12 §§, innehållande stadgandena om rätt till jagt, äro till alla delar öfverensstämmande med motsvarande paragrafer i Kongl. Maj:ts proposition till 1901 års Riksdag, hvilka af lagutskottet tillstyrktes och af Andra Kammaren antogos. 1—12 §§.

Om jagtmärke. Kongl. Maj:ts vid 1900 års riksdag framlagda förslag om jagtpass afstyrktes af lagutskottet och föll i begge kamrarna. Deremot visade sig ett af herr Björnin m. fl. reservationsvis framställt förslag om jagtmärke ega synnerligen stora sympatier såväl i Första Kammaren, der det samlade pluralitet, som i Andra Kammaren, der en betydande minoritet gaf det sin anslutning. Förevarande förslag stöder sig hufvudsakligen på de i nämnda reservation antydda grunder, från hvilka det afviker allenast derutinnan, att lagens tillämpning inom hvarje kommun gjorts beroende på kommunens eget beslut. Härigenom har man velat förekomma den invändning, som framställdes mot jagtpassförslaget, nemligen att den allmänna meningen inom landet icke skulle vara mogen för den inskränkning i jagträttens utövande, som med förslaget afses. Såsom skäl att lemna beslutanderätten till kommunerna torde endast behöfva åberopas, att jagtvården till sin natur är en gemensam angelägenhet för närboende. Villebrådsstammen är nemligen i betydlig mån en gemensam tillgång för angränsande jagtområden, till hvilka såväl enskilda djur som ännu mer deras afkomma kan antagas sprida sig. Ordnad jagtvård å ett område kommer utan vidare grannarne till godo, likasom å andra sidan en enskild jordegares underlåtenhet att vårda jagten å sitt område kan ofördelaktigt inverka på vildtillgången i en hel ort; särskildt torde den ofta förekommande slappheten att icke beifra olofflig jagt innebära en fara för jagten icke blott å det område, der tjufskyttet bedrifves, utan afven å angränsande jagtområden, till hvilka tjufskytten kan antagas vid tillfälle utsträcka sin verksamhet. Redan nu vidtaga ock kommunerna i flera afseenden åtgärder hörande till jagtvård såsom utfästade af premier för dödande af rofdjur med mera; och den kommunerna medgifna rätten att stadga hundskatt är icke utan verkan med afseende å jagtvården. Det synes således icke vara att införa kommunerna å något för deras verksamhet i öfrigt främmande område, om man tillerkänner dem den i för-

13—17 §§.

slaget afsedda beslutanderätt med afseende å jagtmärke. I detta afseende öfverensstämmer förslaget ock med det af domänstyrelsen i sammanhang med dess underdåniga utlåtande af den 11 maj 1896 afgifna förslag till förordning angående jagtskatt.

För erhållande af jagtmärke eger man enligt förslaget vända sig till hvilken kommun som helst, allenast med den inskränkning att man skall visa sig inom kommunen innehafva jagträtt å visst område i enlighet med 4, 5 eller 6 § af förslaget eller hafva sådan jagträttsinnehafvares skriftligt meddelade tillåtelse att jaga. Ur jagtvårdssynpunkt vore det visserligen önskvärdt om, på sätt i vissa länder är förhållandet, *hvarje* aftal om eller tillåtelse till jagt måste vara skriftligt affattadt och om vid jagt å annans mark fordrades, att den skriftliga tillåtelsen medfördes, vid äfventyr af bötesansvar. Härigenom skulle man vinna en god kontroll å de tillfälliga jägarne, och stadgandet vore egnadt att gifva ökad helgd åt jordegarens och jagträttsinnehafvares rätt. Men då för aftal om nyttjanderätt till jord, ehuru grundläggande vida mer komplicerade förhållanden och vanligen tillika innefattande upplåtelse af jagträtt, skriftlig form icke är föreskrifven, lärers utsigt icke finnas att för aftal om allenast jagträtt få sådan form stadgad.

Jagtmärke utfärdadt inom en kommun gäller för loflig jagt inom hela riket. Ordet loflig har tillsatts för att betona att jagtens loflighet är oberoende af jagtmärket; och gäller detta med afseende å såväl området, der jagten bedrifves, som det slag af vildt, som å olika tider af året må jagas. Ett jagtmärke löst för fem kronor skulle enligt förslaget berättiga till jagt äfven i sådana kommuner, der afgiften för jagtmärke är tio eller femton kronor. Men detta torde icke behöfva framkalla mera betänklighet än det för hundskatt gällande förhållande, att sådan skatt erlagd inom kommun med der stadgadt belopp befriar från erläggande af ytterligare skatt för samma hund, äfven om denna hufvudsakligen användes inom annan kommun, der skatten är högre.

Af bestämmelserna i 14, 15 och 16 §§ framgår, att jagtmärke skall utställas å viss person och för visst kalenderår, samt icke må på annan öfverlätas. Då jagtmärke jemlikt 13 § skall vid jagt bäras synligt, torde detsamma böra förfärdigas af metall, så att detsamma icke tager skada af väderlekens inflytande eller den åverkan, hvarför detsamma eljest under bärarens framträngande i skog och mark kan vara utsatt. Sjelfva jagtmärket kan i så fall icke innehålla uppgift å annat än året, för hvilket det gäller, och kommunen, der det utfärdats, samt ett nummer, hänvisande till kommunens register öfver utfärdade jagtmärken, der under motsvarande nummer jagtmärkesinnehafvares namn antecknas. Lämpligen

torde, då jagtmärke utlöses, böra till jagtmärkesinnehafvaren lemnas besked å tryckt blankett, med samma nummer som jagtmärkets, om att personen i fråga löst jagtmärke inom kommunen för visst år, dervid såväl kommunens namn, som jagtmärkesinnehafvarens namn, yrke och hemvist böra tydligt angifvas. Det vore heller icke olämpligt, om detta besked innehöлле erinran om de viktigaste stadgandena i jagtlagen, särskildt derom att jagtmärket väl fordras för utöfvande af jagt, men icke medför jagträtt, äfvensom att jagtmärket ej må öfverlåtas eller till annan för begagnande utlemnas. Några stadganden i dessa afseenden ha emellertid icke ansetts böra inflyta i lagen; utan torde det, på sätt 16 § innehåller, tillkomma Konungen att härom meddela erforderliga föreskrifter.

För att ytterligare intressera kommunerna för den ordning i jagtförhållandena, hvartill jagtmärkes införande är afsedt att bidraga, torde afgifterna för jagtmärken böra tillerkännas kommunerna utan inskränkning i fråga om medlens användning.

De från tillämpning af jagtmärkesbestämmelserna medgifna undantag öfverensstämma till största delen med motsvarande stadganden i jagtpassförslaget. Att jagt i hägnad jagtpark eller djurgård undantagits, öfverensstämmar med grunderna för 14 § i gällande jagtstadga. Derjemte har undantagits skytte eller jagt i gård eller trädgård för att icke inskränka rätten att freda nämnda platser från obehag eller skada af djur, hvilka, utan att kunna räknas till skadliga rofdjur, der göra ohägn. Stadgandet att kommunen eger att från bestämmelserna om jagtmärke medgifva undantag i fråga om enskild jordegare och kronohemmansåbo äfvensom för medlem af desses familj har sin grund i en antagen obenägenhet hos jordegare att för sig och de sina vidkännas den inskränkning i jagträtten, som kan ligga i skyldigheten att lösa jagtmärke. Härtill kommer att de nämnda personerna i följd af sin ställning borde kuuna presumeras mer än andra hafva intresse af att bedrifva jagten på ett sätt, som icke strider mot ändamålsenlig jagtvård.

Särskilda bestämmelser. 18—22 §§ äro hemtade från 1901 års förslag till lag om rätt till jagt, der motsvarande bestämmelser återfinnas i 13—17 §§. Kapitelrubriken åter är hemtad från jagtkomiterades förslag.

Om ansvar och åtal. I fråga om åtalsrätten beträffande de i 25 § omförmälda förseelser öfverensstämmar förslaget med kongl. propositionen till 1901 års Riksdag. Öfverträdelser af stadgandena om jagtmärke ha deremot, då dessa stadganden tillkommit i ett allmänt intresse, underkastats allmänt åtal. Med upptagande af jagtlagskomiterades förslag har derjemte inryckts en bestämmelse, att enhvar lemnas obetaget att dylika öfverträdelser åtala.

I fråga om bötesfördelning innehöll jagtlagskomiterades förslag att böter skulle fördelas mellan åklagaren och den kommun, der öfverträdelsen egt rum. I öfverensstämmelse härmed affattades också det kongl. jagtpassförslaget till 1900 års Riksdag. Det föreliggande förslaget har så mycket hellre bibehållit en sådan bötesfördelning, som det allmänt erkänts icke utgöra någon oformlighet att i en speciallag af förevarande beskaffenhet föreskrifva annan bötesfördelning än den i strafflagen stadgade, om skäl dertill eljest förefinnes. Härvid är då att beakta, att de ojemförligt viktigaste af de förseelser, för hvilka förslaget stadgar ansvar, äro de i 26 § omförmälda. Det torde vara uppenbart att dessa till sin natur stå närmare de förseelser, som hemfalla under jagtstadgan, än den, som bestraffas enligt 24 kapitlet strafflagen. Redan häri synes ligga ett skäl att stadga liknande bötesfördelning, som bestämmes i jagtstadgan. Att åstadkomma nödig bevisning rörande förseelser af detta slag erbjuder i sjelfva verket sådana svårigheter, att vederbörande åklagare, hvilken icke kan påräkna någon ersättning af allmänna medel för kostnader, nedlagda på utredning af ett jagtmål, och ej, äfven om han vinner målet, har synnerlig utsigt att utfå den kostnadsersättning, som kan honom af den sakfælde tillerkännas, åtminstone bör ha rätt till andel i böterna, hvilka den sakfælde för att undvika förvandlingsstraff nog hellre betalar än ådömda ersättningar. Det har anmärkts, att andel i böterna kan locka åklagaren att blifva för nitisk, så att han anställer ohemula åtal. Erfarenheten från bränvins- och ölmålen gifver emellertid icke stöd för ett sådant antagande; och utsigten för en tilltalad, som frikännes, att få åklagaren dömd att ersätta den tilltalades kostnader, torde i mål, der åklagaren har andel i böter, vara större än i andra mål, der åtalet icke kunnat för åklagaren medföra ekonomisk fördel.

Att den andel i böter, som icke tillerkänts åklagaren, ansetts böra gå till den kommun, der förseelsen företrädesvis egt rum, är föranledt af den förslaget genomgående principen att intressera kommunerna för jagtvården, såsom varande en för deras hushållning viktig gemensam angelägenhet. Man har dermed tillika afsett att bereda kommunen någon ersättning för den jagtmärkesafgift, som bort erläggas af dem, som beträdas med jagt utan att vara med jagtmärke försedda, och torde böterna i allmänhet komma att sättas till sådant belopp, att kommunens andel deraf icke varder mindre än den inom kommunen gällande jagtmärkesafgift.